

סלון הכתיבה של ענת עינהר מציג:

ספורים מס' 3

יוני 2020

לראות ולהיראות
רן טלר

ג'יין ומטה זהב
מלקולם לורי

**סְפִיָּיִם הוּא מַגְזִין דו-חודשי מבית היוצר
של סלון הכתיבה של ענת עינהר. בכל גיליון
של סְפִיָּיִם יראו אור לראשונה זוג סיפורים
בעברית: הראשון, סיפור קצר מן הספרות
העולמית שיתורגם מאנגלית על-ידי; השני –
סיפור שנכתב במסגרת הסלון לכתיבה, ומודפס
כאן לראשונה.**

**לחיי הסיפורים ואוהבי הסיפורים!
ענת**

**א מ נ י ס : צחי פרבר, נטשה זנבות, ענת עינהר
א י ו ר ה ש ע ר : צחי פרבר**

מ ל ק ו ל ס ל ו ר י , סופר ומשורר, נולד באנגליה בשנת 1909 וחי תקופות ממושכות גם במקסיקו, קנדה וארה"ב. מחברם של "אולטֶרְמֵרִין" ו"מתחת להר געש", שני רומנים אוטוביוגרפיים בעיקרם, כתובים בסגנון מודרניסטי. הסיפור ג'ין ומטה זהב (Gin and golden rod), המובא כאן לראשונה בעברית, ראה אור בקובץ Hear us O Lord from heaven thy dwelling place בשנת 1961. לורי מת בשנת 1957 באנגליה.

ג'יין ומטה זהב | מלקולם לורי

איורים: נטשה זנבות

זה היה יום חמים, שקט, חף משמש, באמצע אוגוסט. נדמה כי השמים אינם מעוננים כל כך אלא אפורים פניניים חדגוניים, כמו הצד הפנימי של הצדף, אמרה פרימרוז. הים, מהמקום שבו הם ראו אותו מבעד לעצים שפופים ללא נייע, גם הוא היה אפור, המפרץ נראה כראי מתכת מצוחצח, וההרים האפורים כעופרת השתקפו בו צלולים ודוממים. ביער היה שקט מאוד, כאילו נטשו אותו כל הציפורים והיצורים הקטנים, ושתי הדמויות של האיש ואשתו, ההולכות במשעול הצר, והחתול הקטן שלהן הטופף לצדן, נדמו יחידות בין החיים, וכאשר נחש בירית שחור-לבן-ארגמני התפתל אל תוך הזמורות והעלים היבשים, הוא הרעים כמו איל שמבקיע דרך בין השרכים הגבוהים. בכל מקום תרה פרימרוז אחר צמד חוחיות, שהם מצאו את הקן שלהן בעץ בא בימים בחודש מאי, עם ביציהן הכחלחלות-הלבנות ללא דופי, כשני מטרים מעל האדמה בלבד, והם צפו בהן כל הקיץ בהנאה מופלגת, אבל הציפורים לא נראו בשום מקום.

"החוחיות היקרות עפו לאלקפנסיונגו," היא אמרה.

"לא מאוד מוקדם... הן פשוט נעלמו כי הן לא אוהבות להיות פה יותר, עם כל הבתים החדשים שנבנים כאן וכל הקנים הישנים שלהן שנהרסו עד היסוד."

"אל תהיה עצוב כל כך, סיג היקר. יהיה בסדר."

פרימרוז וסיגבירון וילדרנס התקרבו כעת אל הבתים המעטים שבפאתי היער. החתול, שחור-לבן, עם שפמות פלטינה, התיישב ורחרח שיח אביביות. הוא לא ימשיך הלאה. ואז הוא נעלם. סיגבירון ופרימרוז יצאו מהיער אל מקום שאדמתו עורטלה כליל, ואז, כמתוך תמימות דעים, פנו הצדה לפני שיגיעו לחנות שצצה באופק - חנות שפורקה בחלקה כדי לבנות שם חנות גדולה יותר - ובחרו בשביל צדדי שפונה שמאלה. שביל האלכסון הזה חצה פעם את היער, אבל האדמה שבצדו האחד בוראה לשם בניה. השיחים הורשו להישאר שם, והדרך נותרה נעימה ומרובת עלים ופטל אצבעוני ואוכמניות, שבחורף, בכפור, באור הירח, הפיקו מיליארדי ירחים.

הוא הביא אותם לפתע פתאום אל כביש ראשי
מאובק, שמשני עבריו, ככל שהעין משגת, היו
מונחים קטעים של צינורות ניקוז חומים ותמרור
הכריז שם: לדארק רוסלין.

עכשיו היו רגשותיו של סיגביוון זהים לרגשותיו של
החתול - או למה שיכול היה להרגיש אילו חושיו
האומללים היו מוליכים אותו בעקבותיהם עד הנה:
אימה, מורא, חשד, זעם, יסורים ושנאה טהורה
עזה כל כך עד שחוייתה היתה כמעט נשגבת. זה
היה בין אחר צהריים לערב, ויום ראשון, ועכשיו
צפרו המכוניות וחלפו ביעף בשאון בא והולך, כל
אחת ואחת משגרת מהכביש מערבולת אבק משלה,
והשניים נאלצו לעצור בלי הרף ולהפנות כנגדן את
גבם. האוטובוס לדארק רוסלין חלף-עבר, מתנהם כמו
חיית פרא, צולח כהרף עין ומשאיר אחריו סילון אוויר
שנחבט לרגעים בין העצים. מפני ששוב היו עכשיו
עצים, משני צדי הדרך, לטווח קצר, ואז, במקום
שבו היה פעם יער, שם הם המשיכו בדרכם, השתרע
שטח כביר של חורבות, ועצים גדועים, מושחרים,
נבובים, מהם דמויי קקטוס, השתרבבו מתוכן כאילו
התפוצצו במכת ברק. בסמוך, ליד הכביש, בלי שמץ
של פרטיות, קמו זה כבר כמה בתים חדשים, אבל
על פי חוק לא נותרו לצדם עצים. אף על פי כן,
חורבן היער גולל מאחוריו מחזה מרהיב של הרים
ולשון ים, שלא נשקף מהדרך לפני כן, ואפשר היה
לחשוב שכל הראייה הזאת של פיתוח ובניה מחודשת
היתה יכולה להפיק כל דבר, ורק לא מפח נפש.

משני צדי הדרך ירדה תעלה רדודה למה שבעונות אחרות היה נחל קטן, וכעת הוא יבש ונחנק מעשבים שוטים. פרימרוז, שתרה בין התעלות אחרי פרחי בר בכל זכר ללחלולית, שוטטה הלוך ושוב על הכביש, ואף עצרה אפופה באמצע כדי לעלות ולחפש בשתי הגדות שבצדיו. ברגעים כאלה היה סיגבירון צועק עליה ואף אווזו במותניה או בכתפה ודוחף אותה הצדה. "תזהרי!" "אלוהים אדירים, יש מכונית..." "פרימרוז! יש..." "אני יודעת. תראה, יקירי..." ושוב היא קפצה לדרכה, פזיזה וחיננית במכנסי הקורדרוי הארגמניים שלה.

חרדתו של סיגבירון שקטה כעת, משום שלפי שעה היא צעדה בקו ישר לפניו - אף שכל אימת שעברה שם מכונית הוא כמעט וקפץ אל התעלה בעצמו - אל יעדו שבדארק רוסלין. הוא פקפק ביכולתו לאתר אותו במבוך הדרכים שהקיף את צלע הגבעה שבפאתי העיירה, תוהה אם יזהה שוב את הבית, מבעד לזכרונות הכבדים המייסרים מיום ראשון שעבר, ועוד הוא חש בצדו הימני את כאב הנפילה ביער השחור, החל להזיע. עכשיו רצה בכל מאודו לפשוט את החולצה, בידעו שאם יאמר זאת לפרימרוז היא תשיב במאור פנים, "נו, למה לא?" ואיכשהו איננו מסוגל לעשות כן על הכביש הראשי הזה.

הם חלפו על פני המשרד של חברת הנדל"ן והפיתוח של רוסלין פארק: "רוסלין פארק, פרטים כאן, קרקעות עם נוף יוצא דופן. אושרו הלוואות דיור בערבות המדינה. במזומנים או בתנאים הבאים:", מעבר לקרע מחריד של מפולת עצים, אדמה עירומה, רצוצה, מכוערת, שסועה בכבישים אפופי אבק ומנוקדת בתים חדשים נתעבים, היכן שאך לפני שנים ספורות שכן היער היפה שאהבו.

"זהירות: אנשים!" הורה שלט: "שוליים לא יציבים: שמרו מרחק: פרטי:" ועכשיו נקרעה הדרך למחצה והתעלות שבהן עבר הנחל ופרחו שם פרחי הבר של האביב, כולן התמלאו בצנרת, מובילה מים ואת כל הנוחות הצרכנית והניקוז של היישוב אל מקלטם הפרוע והבודד מאי-אז. כאן, בחתך אכזרי באופן מיוחד, שבו צמחו כמה ברקנים ושיננים ענקיים, הם ראו את החוחיות שלהם מנקרות בין הקוצים, ועצרו מלכת. היתה ביניהן ציפור חדשה, כעין דרור זעיר חרוש פסים צהובים-שחורים, ופרימרוז שבה להתרוצץ על הכביש, וסיגביון רץ בעקבותיה, מביט בשני עבריו בעת ובעונה אחת.

"תראה! זה חֲנֵק שחור."

"חנק זה סוג של נחש."

"כן, נכון; אבל יש ציפור שנקראת חנקן שחור מצח."

"את מתכוונת לבזבז שחור."

"כמובן. אבל מה הוא עושה כאן בחוף?"

הם חיים רק בגבהים. הו, זה לא נחמד."

הבזבז ניתר לדרכו והם המשיכו הלאה,

עכשיו, תודה לאל, אל סופו של רוסלין פארק

האיום וה"בר קפה" הקטן החדש - סיגביון הציץ

לעברו בטינה צלולה, היה יום ראשון, וכך או כך אפשר

היה לקנות שם רק קוקה קולה וסבן-אפ - בית הספר

החדש הגדול, גוש בטון אדיר של ייסורים לדיראון עולם,

והגיעו אל שטח קטן שטרם הושחת יחסית. למה הוא התכוון

בזה - "לא הושחת יחסית"? הלא די בתחושת האימים של

אדם כדי לבטא את האמת לאמיתה? קנדה אמנם היתה גדולה דיה להישחת כך. אבל דברי הימים שלה, כמעט כל תולדותיה החשובות והאמיצות ביותר, היו תולדות של השחתה, כך או אחרת. אבל האדם לא היה ציפור, או חיית בר, ככל שהצליח לחיות בשממה. כיבוש השממה, להלכה או למעשה, היה חלק מתהליך ההגדרה העצמית שלו. היה זה עסק ביש ישן נושן, ששב והתגשם: הקדמה היתה לאויב, היא לא עזרה לאיש בחיזוק האושר והביטחון. הרס ווולגריזציה היו להרגל. ולא כן - הגם שהם זכו במעין שלוה, מעין גן עדן, וכעת הם מאבדים אותו בשנית, והנה הם, בידיעה גמורה, מחפשים להם שלוה. יחד עם זאת הוא לא יכול שלא לחשוב על הפלא הירוק של חורשתם האבודה וכו' וכו', וכל הקלישאות הסותרות הללו זמזמו בראשו ככל שהוסיף ללכת אחרי פרימרוז, שמצאה קטע עמוק ובו עוד שרתה לה בריכה של מי פלגים, וכאן, חוסה מפני העפר וחום הקיץ, שפעת פרחי זכריני כחולים ופרועים נצצה רעננה ובוהקת בתוך אזוב לח כעין הברקת ולצדה איזה פרח עשבוני אמריקאי.

אבל סיגבירון לא יכול לרדת ולקטוף אותם למענה, הוא לא יכול, אפילו, להיזכר בשמם, אף שהיה הראשון שמצא וזיהה את הפרח הזה עוד ביוני. היא לא רצתה בהם עכשיו, פרימרוז, כולם יקמלו עוד לפני שהם יגיעו לדארק רוסלין; אולי הוא יוכל לקטוף לה כמה בדרך חזרה. ועכשיו היא הבחינה במטה-זהב, צומח בתל גדול של פעמוניות; המטה-זהב הראשון השנה. גם אותו הם יקטפו בדרך חזרה.

”אני אפילו פחות בטוח עכשיו,” הוא אמר.

”בטוח במה?”

”שאצליח למצוא את הבית.”

”אבל הבוקר התקשרתי לנהג המונית. אתה ביקשת ממני. אמרתי שנגיע אחר הצהריים.

הוא יודע איפה זה, לא?”

”אני לא חושב שאני יכול להתמודד איתו... עם החיוך היודע-כל שלו,” הוסיף.

”הנה הבית של נהג המונית ממש לפנינו, מותק. נו בוא, עוד מעט זה ייגמר.”

”חוץ מזה, רציתי לחסוך כסף,” אמר סיגבירון.

”לחסוך!”

”אל תכעסי. אני בטוח שאוכל למצוא את זה,” אמר סיגבירון, ניצב על פרשת דרכים.

”זה פשוט שם למעלה ואז שמאלה, אני חושב.”

”נו... כמה זה רחוק מפה?” אמרה פרימרוז בספק.

”לא רחוק מדי. טוב - אולי זה מרחק לא מבוטל אבל אם לא נמצא אותו תמיד נוכל

לחזור הנה ולהזמין את המונית.”

פרימרוז היססה, אז נטלה את זרועו והם המשיכו במעלה הדרך הצדדית. הדרך היתה לא

סלולה ואפופה אבק אבל לפחות הם נפטרו מהתנועה הכבדה ומנהג המונית, וסיגבירון

הרגיש פחות חולה וכמעט מעודד. אבל העניין עם נהג המונית בלבד אותו לגמרי וטרד

את מנוחתו. מדוע אמר לפרימרוז להתקשר לנהג המונית? הוא חשב שהוא זוכר אותו

כמי שקשור ליום ראשון שעבר, אבל הקשר בינו לבין מושא ביקורם לוט בערפל.

עם זאת הוא היה מספיק מודע לקשר שכזה, עד שהניח ששווה לשלוח את פרימרוז

להתקשר. וכן, תמיד היה במוחו הספק שאולי לעולם לא יהיה כשיר ללכת בכלל.

הכביש פנה חטופות אל מורד הגבעה לעבר הים, סטה בחדות ימינה ושוב שמאלה, ועכשיו ניצב לפנייהם מדרון תלול ומתמשך. הוא הביט בו באימה, מפני שלא נראה מוכר כלל וכלל. האמנם מכאן הוא הלך אז? או שהיה עליו לפנות שמאלה בנקודה אחרת, היכן שפרימרוז חשבה שסביר יותר לפנות שם. הוא היסס, מאזין לקול התנועה המרוחקת: הצופרים נשמעו כמו ערבוביית מפוחיות.

"לא, אני בטוח שזאת הדרך. בואי," אמר סיגבירון, והם החלו לטפס במעלה הגבעה בהתמדה. עכשיו, שהתנועה בגבם, תקף אותם שטיון פרברי: בתים שטוחים מכוערים, האדמה המבוראת, מרוששת וחבוטה, נותרה ללא עץ שיטה צל או פרטיות או יופי; או זרועה בולי עץ חרוכים ופסולת. פונדק רדעל-4, מלונית-חפף, עוד-מקום--6כחתי (שוב), בית-פגרת, וילה--9חפר, כניסע-מפה, חתום על יצירת המופת: סבא תוצאות. אבל מאחורי כל אחת ואחת מהזוועות הבורגניות האלה עדיין היה היער האפל, משחר, יש לקוות, לנקמה.

הם טיפסו בכבדות במעלה הגבעה ועכשיו באמת התחיל סיגבירון להזיע, מפני שהיה חם כאן, עם להט מחניק ולח ששיווה לאוויר איכות סמיכה ומקשה על הנשימה, ושוב כאב לו הצד. הוא הביט בחרדה לאחור בפרימרוז, שפשטה את זיקט הקורדרוי הארגמני שלה והתנשפה בזעף מאחוריו, שכן אף שאהבה ללכת היא שנאה לטפס על גבעות, וברגע זה ממש היא ביקשה שהוא יידע את זה. סיגבירון המשיך הלאה, אבל כבר יכול להיווכח שהיא צדקה: הדרך התמידה להתעקל מחוץ לדארק רוסלין והובילה בחזרה הביתה. אבל גם שם, ממש בסיבוב, עמדה משמאל קשת עץ כפרית שהודיעה: אתר הנופש ווייטקליף, בית ספר לרכיבה, סוסים לפי יום או שעה. כיבוד קל. סיגבירון המתין באומללות עד שפרימרוז תדביק אותו. "טוב," היא אמרה. "אז הלכת לווייטקליף?"

"אני לא חושב. לא."

"בטח היית זוכר דבר כזה." היא הצביעה על הקשת.

"אני לא יודע... אבל אולי בכל זאת נלך לראות."

"אז לך אתה. אני אשב כאן ואסדיר את הנשימה."

ארזים גבוהים ואשוחי דאגלס צמחו מעבר לקשת ככל שעלה בשביל הרכיבה, ונעשה מעט קריר יותר, משב רוח מהים שמלמטה צינן את האוויר, ועכשיו יכול לראות תחתיו את המפרץ, ומשום מה זה עודד את רוחו. שם, למטה מימין, היו האורות; אנשים עלו וירדו מהסוסים, קוראים זה לזה, וזוג צעיר טיפס במרץ במעלה הגבעה לעברו: "מה אני עושה?" "אתה פשוט מושך חזק במושכה הימנית וזה יסתדר לך." וזה היה נכון מאוד, בו-ברגע שעלית וישבת עליו, הסוס היה עושה הכל בשבילך, אפילו מעיף אותך מעליו. היה

קשה להתכעס על מקום כזה, שאפשר לשכור בו סוסים, או לראות בבית ספר לרכיבה אות למודרניות. הוא ופרימרוז תמיד דיברו על רכיבה יחד, אם כי מעולם לא עשו זאת. ויכול היה להיות טוב הרבה יותר להוציא את הכסף כאן, איתה - ובכן, לא היה עוד טעם לחפש, הוא ידע שלא כאן הוא היה ביום ראשון שעבר, ופנה ללכת חזרה.

"זה לא המקום שבו גרינסלייד גר עכשיו - בוויטקליף איפשהו," היא אמרה כשחזר אל הקשת.

"כן... אני חושב שכן."

"אולי נלך למצוא אותו. הוא יידע איפה זה."

"לא!" סיגבירון אמר. "לא. אני אמצא את זה, למען השם... או שניקח את נהג המונית בחייך."

"אבל גרינסלייד היה איתך. הוא יידע - - -"

"לא." סיגבירון החל לרדת בהיסח הדעת במורד הגבעה. "אמרת לא בעצמך. אמרת שאת מעדיפה ללכת לעזאזל מאשר לפגוש שוב את גרינסלייד."
"הוא אדם נורא."

"מקשקש על היתרונות שבציוויליזציה. כמה קל לאנשים לדבר על היתרונות שבציוויליזציה, בעוד שהם אף פעם לא הכירו את היתרונות הגדולים הרבה יותר בלא להיות קשורים לזה בכלל!"

באמצע הדרך היורדת מהגבעה פתאום אחזה פרימרוז בזרועו.

"תראה, סיגבירון, שם - הציפורים האלה עם הפסים הלבנים על הזנבות."
"דרורי וְסָפֶר?"

"לא. אין להם כל כך הרבה לבן. אה, מה הן?"

"פיפיון. איזשהו סוג של פיפיון. פיפיון אמריקאי," אמר סיגבירון בשעה שהציפורים דאו אל עץ אלמון סמוך. "כן. את רואה איך הן מנופפות בזנבות שלהן?"

”כמה אתה פיקח - - -” פרימרוז הצמידה את זרועו אל צדה בחוזקה. ”וגם אמיץ. אני חושבת שאתה מעולה. אני יודעת שזה לגמרי מאולץ בעיניך.”

”תודה. אני חושב שגם את מצוינת מאוד. אבל קשה לעשות את כל זה. ואני לא מבין למה אני עושה את זה.”

”אבל אמרת שאתה רוצה להתחיל מחדש, אמרת שזה אמור להיות...”

”כן, זה היה. זה ככה עכשיו.”

זה-לא-מעניין-אף-1. מול הבית הזה, קצת הלאה, פנתה דרך צרה ומחורצת ימינה וסיגבירון נעצר שוב; זה לא נראה מוכר אבל הוא חש שהמקום הוביל לכיוון ההוא. על פרשת הדרך הלך ונבנה בית אבן. היסודות הונחו, הקירות נבנו וגבהו עד כדי מחצית, מסגרות החלונות קיבלו את צורותיהן הנרחבות, המרובעות או מתארכות, ובתוך הבית הבנוי למחצה עמדו שלושה אנשים: גבר, אשתו, וילד קטן כבן שבע או שמונה. הם התהלכו אנה ואנה, נשענו על אדני החלונות, עכשיו הצביעו אל המקום שבו ייבנה הגג, כל הבעותיהם ומחוותיהם מביעות תקווה והתרגשות ושמחה שכאלה, שסיגבירון הסב את פניו: גם אם נועד המעון הזה להיקרא בית-פגרת, לא היה יאה להביט בהם כך, הוא הרגיש, ככל שיהיה הקן הנתעב שלהם איום ונורא.

הוא המשיך ללכת בזריזות, אך כאשר סתה הדרך בחדות הוא עצר לפתע לפני שלושה בתים שבקדמתם נדמה שעומד שוטר, או אדם בשרוולים וכובע כחול כהה כשל שוטר. הוא סב על עקביו וכמעט רץ בחזרה אל המקום ששם התמהמה פרימרוז, סביב העיקול, צופה בעוד כמה מטות-זהב.

”אני חושב שזה בכיוון ההוא, אבל יש שם שוטר - - -”

”שוטר? איפה?”

פרימרוז חצתה את העיקול ואז הסתובבה, מאותתת בידה. השוטר היה נהג מונית. אבל הוא לא היה נהג המונית "שלהם". הוא היה נהג זר, מן הסתם מהעיר, ואם איננו שוטר, מה עושה נהג מונית כאן, במקום כזה, ולמה האנשים האחרים עומדים כך עירומים בלי מבוכה, מתוך מה שנראה כמודעות יתר של הסטת מבטים - אבל לא, נהג המונית רק הנחה שתי נשים מבוגרות שהביטו בסקרנות יתרה בסיגבירון, או כך נדמה, ושוב הוא נחפז וחלף על פני שלושת הבתים והחל לטפס על עוד גבעה אל מחוץ לטווח הראיה. אבל בראש הגבעה הזאת השתרעה הדרך, פונה אל הכביש המהיר עם, הו אלוהים, עוד גבעה, ארוכה-ארוכה ותלולה לפנייהם.

"אני לא אעשה את זה. אני לא", אמרה פרימרוז. היא רקעה ברגלה. "אם היינו לוקחים את נהג המונית כבר היינו שם ועד עכשיו זה היה מאחורינו. אני לא..."
"בבקשה. הו בבקשה, פרימרוז. אל תתרגזי. האמת היא שאני בטוח שזה ממש שם למטה", סיגבירון זעק בלחישת רכה. "תראי, אולי זה זה..."
"אני לא..."

"אלוהים את אמרת שלא תרצי לראות את גרינסלייד. ואני עושה כמיטב יכולתי לעזאזל. ואלוהים אני חושב שזה הבית."

אולי זה הבית. הוא מיהר הלאה ועצר בפניה שבה שלושה בתים נוספים יצרו □ עיוור. הנה זה כאן - או שמא? היה הבית הזה בפניה הקרובה, בית עץ עם גג גבוה, שזקוק לצבע, עם חצר עירומה ומלוכלכת ששיחקו שם יחד חתלתול שחור וגור כלבים, ובהתה בהם ילדה קטנה ששיחקה במשור.

"נו, זה זה?" פרימרוז הדביקה אותו, שפתיה הדוקות לבלי צבע.

"הו שקט! התעקשת לבוא איתי, עכשיו את יכולה להיות..."

"מה?"

"הו למען השם, פרימרוז."

"אף פעם לא עשיתי שום דבר כזה. אתה יודע שהתחננת שאבוא, סיגבירון..."

סיגבירון, מרוגז לבלי שאת ופגוע תחת משקעים של עוול וכזב כלפי פרימרוז, העיף מבט

נואש סביב ואץ לדלת ודפק שם בקול.

”למה לא לנסות את הדלת האחורית?” פרימרוז הציעה כעבור זמן.

הדלת האחורית הייתה פתוחה והם יכלו להציץ פנימה אל מטבח מלוכלך וחשוך עם כלים מלוכלכים ופיסות לחם מעופש ואוכל על הרצפה והכיור. הרדיו ניגן בקול רם. סיגבירון הקיש שוב. היתה איכות מתעתעת של תום לב מתרשל בקומקום היתה שישב על תנור האפייה ואף שהיה שם משהו מן המוכר, אף על פי כן אין הוא מסוגל להיות בטוח. ואם אָל - אָל? לא פתח את הדלת, את מי לעזאזל הוא ביקש? הוא הוציא את המכתב מכיסו וניסה עוד פעם לפענח את החתימה: ”סיגבירון היקר - שאלת איך תוכל לשלוח את 26.00 הדולר האלה. אשתך הפעילה עלי כל כך הרבה לחץ לצאת לדרך באותו בוקר עד ששכחתי להשאיר לך את כתובתי. שלך בברכה, פ' לאנדרי (לאנדינג? פאנבוג?) ת.ד. 32 דארק רוסלין.” אותו לחץ ודאי הופעל עכשיו גם עליו, שכן נדמה שהוא נסוג מהדלת ושוקל לסוב על עקביו ולחזור לחזית. פרימרוז אחזה לפתע בזרועו, ואז נישקה את לחיו. ”הנה, סיג יקירי, עוד רגע זה ייגמר, גיבור אחד.” הוא נשם עמוקות ודפק שוב בקול; היכן שהוא בקדמת הבית כיבו את הרדיו הרועש ונשמעו צעדים. סיגבירון הסתובב.

”הבטחת, הוא לחש, ”הבטחת להיות נחמדה - ולשתות איתו, אם הוא יציע.” ועכשיו מישהו, גבר, האיש אָל, הופיע, בחור שרירי וגוץ עם שיער סתור, לבוש במכנסיים לא מגוהצים, כתפיות על חולצה מזוהמת, ונעליו מסתלפות בבהונותיו וסוליה אחת נבקעה. סיגבירון חש איך פרימרוז מתאכנת מאחוריו, רושמת לפניו את כל הפרטים שבפיו השמוט התפוח, את השיניים המקולקלות והעיניים המתמצצות. ”שלום, אמר סיגבירון.

”שלום. תיכנסו.” הוא פתח את הדלת והם נכנסו אל המטבח העלוב ופרימרוז התיישבה בשקט על כסא וסיגבירון עמד לצד הכיור. ”אין לי פה כלום, אמר האיש, ”אבל אָל יכול להביא לך בקבוק.”

סיגבירון, שהיה סבור שהאיש הזה הוא אל, היה מבולבל, ועכשיו האלומה, המגדלור של פארוס, של המשקה הגלום במבריחי המשקאות, שזרח לפניו לאורך כל הדרך, נגוז. הוא נזכר בבקבוק הדי אבוד, שכמעט והתרוקן, שבבית, והציץ בפרימרוז, אבל היא בהתה

מעבר לדלת, צדודיתה הצלולה הקרה וחיוכה האדיב הזגוגי לא נטו לו שום תקווה במובן זה.

"באתי לשלם לך את החוב שלי מיום ראשון שעבר," אמר סיגבירון. "קיבלתי את המכתב שלך."

"כן? פרשתי. טוב, פרשתי לבינתיים לפחות. אחרי יום ראשון שעבר. אבל לא היה צריך למהר עם זה. היית יכול לשלוח לי צ'ק או משהו."

"אני באמת חייב לך עשרים וששה דולר?"

"נכון מאוד. היו פה שמונה בקבוקי ג'ין ששתו עד הסוף ביום ראשון שעבר. פעם

ראשונה שאי פעם הגשתי משקאות אצלי בבית. ניסיתי לגרום לך ללכת, אתה יודע, אבל אז האינדיאנים באו."

"אינדיאנים?"

"אהה."

"אבל שילמתי על שני הבקבוקים הראשונים. היה לי כסף, זוכר?" סיגבירון אמר.

"וגרינסלייד שילם על זה, לא? או שהוא לא שילם?"

"הוא שילם. אבל הוא הלך, אחרי שהבקבוק הראשון חוסל. הוא לא שתה כל כך הרבה.

הוא לקח את הבקבוק שלו והלך. אבל אתה לא הסכמת ללכת. רצית לקחת את השני

בקבוקים ההם הביתה כדי לשתות עם אשתך, זוכר? אבל אז האינדיאנים האלה באו

והתחלת לקנות להם משקאות וזה כבר רע מאוד. אתה יודע. אינדיאנים. זה לא בטוח.

הייתי על הגריל."

"אני מצטער אם סיבכתי אותך," אמר סיגבירון.

"אה, זה בסדר, חבר. אבל אף פעם לא ראיתי גבר שותה כל כך

הרבה ונשאר לעמוד על הרגליים. האינדיאנים ההם התפגרו

לגמרי - אחד מהם שכב שם על הרצפה, זוכר? והוא נהיה קשוח -

אתה יודע איך הם נהיים כשהם שותים. הם מרגישים שפגעו להם בכבוד."

"כן," אמר סיגבירון. "ובחיי ש..."

"לתת משקאות לאינדיאנים, זה רע. ניסיתי להוציא אותך מזה

ולקחת אותך לשכב קצת ואתה אומר לי: אני הולך לישון בדיוק

לעשרים דקות ואז אני קם וממשיך לשתות. ובחיי אלוהים זה

בדיוק מה שעשית. אף פעם לא ראיתי דבר כזה, גברת." הוא פנה לפרימרוז. "זה בדיוק מה שהוא עשה. עשרים דקות בדיוק."
"כן," היא אמרה.

"עכשיו, אני שונא לראות גבר שמנצלים אותו. האינדיאנים צריכים לשלם על חלק מזה. אתה יודע, כשאתה מקבל את זה ממני ביום ראשון, ככה, כשחנויות המשקאות סגורות, אני צריך לחייב קצת יותר וזה. אבל אני אגיד לך מה, נניח שאנחנו סוגרים על עשרים, איך זה?"

"תודה לך... איך בזבזתי שלושים ותשעה דולר?"

"תשמע אח, שתית את זה. אף פעם לא ראיתי גבר שותה כמויות כאלה ונשאר לעמוד על הרגליים. קראתי למונית ולקחתי אותך הביתה, זוכר? זאת אומרת, השארתי אותך ליד החנות ואמרת שכבר תסתדר משם. ושמתי לך בקבוק בכיס, רצית לקחת לאשתך, הגעת עם זה הביתה?"
"הלכתי לאיבוד ביער."

"זאת הפעם הראשונה שעשית כזה דבר", אמרה פרימרוז.

"שאני אמות", האיש גיחך. "לגמרי היה לך קצת זמן עם עצמך, חבר. אבל הגעת הביתה בשלום?"

"כן, הגעתי הביתה בשלום. ראית אותי למחרת בבוקר. אני מתכוון לבוקר שאחרי הבוקר למחרת." סיגבירון בהה ברצפה: אבל לא בלילה ההוא. איפה, בעצם, הוא היה באותו לילה? ישן על האדמה? שתה את הבקבוק? איפה הוא נפל? וז'קט הספורט החדש, יקר ערך כי פרימרוז נתנה לו אותו ליום הולדתו, הוא לבש אותו רק בפעם השנייה באותו לילה -

"פרשתי מזה", האיש אמר עכשיו לפרימרוז. "השכן לידי דתי מאוד... אחד האינדיאנים ההם נפל פה בחוץ ודיבר מאוד מלוכלך..."

ולמה לא, חשב סיגבירון, לעזאזל למה לא! והוא נזכר בימים שבהם הצבאים נהגו לרדת בשעטה דרך היערות ולשחות לאורך המפרץ ולא היה מבריח משקאות אחד בדארק רוסלין שייתן לך אלכוהול ביום ראשון, או, אפוא, שום סיבה לשתות. כמה קל לחרוץ כאן דין. ההיקש הוא, שעוד שקר אחד יאיץ את בוא האבדון הגמור שלו, ובלבד שיהיה שקר מוחלט: הרשע במחצית חייו, שם הוא מתלכד עם שאר חצאי האמיתות ורבעי

האמיתות כדי לסכסך את דעתנו, האמצעי, מעוצב לכדי שלמות, של פישוט היתר שבו
אנו חיים. מבריח המשקאות, בזמנים של איסור מכירת משקאות, בערים גדולות, הוא
בעל תפקיד אחד. מבריח המשקאות, בזמנים של איסור חלקי, הוא בעל תפקיד אחר.
מבריח המשקאות, בימי איסור מכירה בימי ראשון, הוא מושיע חילוני. מבריח המשקאות
בכפר הוא צורך יסודי כמו הזונה בעיר -

"אני מנהל את זה פה כבר שלושה שבועות - האישה בסאסקטון. בגלל זה יש פה כזה
בלגן", אמר האיש בהתנצלות מה לפרימרוז, ואז לסיגבירון: "נו, נסתפק בעשרים דולר,
זה בסדר? ואני אגיד לך מה, אחד מהאינדיאנים האלה, אני מכיר אותו די טוב, ואולי אני
אצליח להוציא ממנו בקבוק שיעזור לשלם את החלק שלו. אם אני אוכל אני אביא את
זה לפה, איך זה?"

"בסדר", אמר סיגבירון והושיט את עשרים הדולר.

פרימרוז ניגשה אל הדלת. "נראה שיורד גשם", אמרה, "אולי כדאי שנצא."
"טוב, שלום."

"להתראות, חבר. ניפגש בכלא."

"חה חה."

"חה חה."

סיגבירון ופרימרוז וילדרנס צעדו בשקט זה לצד זה במורד הכביש לעבר הגבעה הגבוהה עד שחשו שיצאו משדה הראיה של הבתים. פתאום פרימרוז הטילה את זרועותיה סביב סיגבירון.

”סיג יקר שלי. בבקשה סלח לי שאני כל כך קשה. באמת הייתי לגמרי קשה ואלוהים אני מצטערת! תגיד שאתה סולח לי.”

”כמובן. גם אני הייתי מגעיל.”

”לא. היית אמיץ. אני יודעת כמה זה היה נורא בשבילך ואני - אני חושבת שהיית אבירי!”

”הנה שוב הפיפיונים - שם.”

”הנה הם.”

זה-לא-מעניין-אף-1... יד ביד הם הגיעו אל מרגלותיה של הגבעה התלולה והיה שם משעול חדש, מסתעף מהיער לעבר הכביש המהיר, קיצור דרך שיחסוך מהם את הגבעה.

”אבל פרימרוז, מותק, אולי זה רכוש פרטי. ואם זה ייגמר בגן של מישהו?”

”זה לא כתוב בשום מקום. נו נו, סיגבירון, בוא ננסה בכל זאת.”

פרימרוז החלה לרדת במורד השביל, רחב למדי בתחילה, אחר כך הולך ומצטמצם וסבוך בצמחיה, אך כעת, ממש לקראתם, הם שמעו את נחרת התנועה המתועבת של הכביש המהיר. ופתאום הגיח השביל אל גן ושם למולם היתה אישה מנכשת עשבים שוטים.

סיגבירון ופרימרוז החלו להתנצל פה אחד אבל האישה הזדקפה וחייכה.

”אה, זה בסדר גמור. מדי פעם מישהו נכנס הנה מהשביל ההוא. אתם יכולים לעבור אל הכביש. פשוט לכו סביב המוסך שם ורדו דרך החניה שלנו.”

הם הודו לה וסיגבירון הלך בראש, פרימרוז בעקבותיו.

שוב הם היו על הכביש המהיר, נדחקו לצדי התעלה מפני המכוניות החולפות חיש מהר. פרימרוז ליקטה פעמוניות וחניניות סגולות, גבוהות וזרויות אבק, היא ליקטה אותן,

מפני שסיגבירון בקושי יכול להתכופף מפני הכאב שבצד, ולכן נשא אותן בשבילה והלך מאחור. פונדק רדעל-4. עוד-מקום--6כחתי. גשם החל לרדת, רך ועדין וצונן, גשם ברכה. הם הגיעו אל מחסה קטן ומגודר של תחנת האוטובוס ועצרו רגע כשראו את האוטובוס מתקרב.

”שניקח את האוטובוס?”

”הו לא. בוא נלך ברגל.”

”אבל את תרטבי. זה לא יהרוס לך את הבגדים?” סיגבירון אמר, כי אהב את מכנסי הקורדרוי הארגמניים ואת הז'קט שלה.
”לא את אלה. בכל מקרה אני לא חושבת שיירד גשם מאוד חזק.

ואני כן רוצה כמה מטות-זהב!”

האוטובוס שרק ביעף והם הפכו את פניהם מפני הריח המגעיל שהוא שהקידמה הורתה לנו להאמין - כפי שציין פרוסט - שהוא בה בעת נוסטלגי. אמבולנס דומם, שנראה, סיגבירון חשב, כמו קרון מתים, טיפס במעלה הכביש מהעיר ועצר לפני בית בפניה.
”תראה - - -” אמרה פרימרוז. ”אתה זוכר את הבחור שהוא שהיה יושב במרפסת ההיא ומקליד במכונת כתיבה בכל פעם שהזדמנו לסביבה?”

”אה כן - במכונת הכתיבה הגדולה והכבדה ההיא במשרד. אני מקווה שהוא לא - - -”
הם התעכבו רגע, התבוננו בנהג האמבולנס המשוחח עם אישה אפורת-שיער על המרפסת, אך נראה שהוא מברר את דרכו, והם המשיכו הלאה בהקלה רפה, מפני שלא היה זה האיש של מכונת הכתיבה, שהם מעולם לא החליפו עמו מילה.

פרימרוז צעדה בראש, נושאת גבעול בודד של דומדמניות ארגמניות, מזן הקורניות הזעירות שהם גילו באביב, וסיגבירון מאחור, נושא את מטה-הזהב. הוא התבונן בפרימרוז במכנסיה הארגמניים ובצעיף שכרכה עכשיו מעל ראשה כנגד הגשם, צעיף בצבעי שני ועופרת וברקת ושחור ולבן וזהב בעיטור של ציפור נדירה עם מקור של עופרת וטופרי ברקת.

”אני רוצה להתוודות על משהו, סיגבירון,” אמרה.

”מותר לי לשמוע על מה?”

”לא איבדת את בקבוק הגיין ההוא. נתת לי אותו כשחזרת למחרת בבוקר.
אבל החבאתי אותו ואז חשבת שהוא הלך לאיבוד.”
”אז הוא אצלנו עכשיו.”
”בטח. ואנחנו יכולים לשתות קוקטייל כשנחזור.”
”ילדה טובה.”

הם נכנסו ליערות שלהם והחתול בא מטופף לקראתם. בשעות בין הערביים
הכסופות הגשומות של היער החלה ללבלב מחדש איזו תקווה.

**רן טלר, נולד בשנת 1990 בפתח תקוה. כיום מתגורר בתל אביב עם בן זוגו
ועוסק בהוראת מתמטיקה. חובב כלבים ושנ"צ. הסיפור לראות ולהיראות
נכתב במסגרת סלן הכתיבה של ענת עינהר.**

נראות ולהיראות | רן טלר

איורים: צחי פרבר

נגיד, אני זוכר שהייתי בן שלוש ועמדנו לנסוע לאנשהו כל המשפחה. נראה לי שזה היה לכנרת. ירדתי במדרגות של הבניין וכולם כבר ארגנו את הדברים במכונית, ובקיצור, ירדתי במדרגות וקראתי: 'חכו לו'.

די, איזה חמוד. תיישר את הראש.

אז כאילו, למרות שהייתי קטן הבנתי שטעיתי, אבל אז... בגלל שידעתי שאף אחד לא שמע, אז כשיצאתי אל החנייה, רצתי אליהם ושוב קראתי: חכו לו. את מבינה?

כן. נראה לי.

מה הבנת?

עזוב, תגיד למה התכוונת פשוט.

נראה לי שרציתי שיחשבו שאני חמוד, או משהו כזה. להורים שלי היה קטע כזה שהם אהבו שיבושי מילים, אז נראה לי שכזה...

כן, זה מה שחשבתי, אבל אתה נראה לי קצת קשה עם עצמך, לא?

למה את מתכוונת?

תוריד את הראש קצת. תראה, אתה ממש סטרסד אאוט.

סך הכל רצית אהבה, זה הכי לגייט.

לא הייתי הולכת ומחפשת עכשיו איזה, כאילו.

תכלס כן, אבל את מבינה? אני מרגיש שבאיזשהו מקום, זה כזה...

שיט. נפל לי אפר על האוזן שלך.

אני אהרוג אותך!

שטויות, הנה זה ירד. בכל מקרה, אתה פשוט נראה לי מחפש סיפור. אני כאילו כבר לא יודעת כמה אני מאמינה בסיפורים. בעצם, לא יודעת. יש ימים ככה, ויש ימים ככה. פשוט, לא יודעת אם הייתי אומרת שאתה... איך קוראים לתסמונת הזאת שכולם עכשיו אומרים שיש להם?

לא יודע. פשוט, נראה לי שיש בי, באישיות שלי, איזה משהו שמונע ממני להתגבר על עצמי. יש שם משהו, את מבינה? יש איזה משהו שיושב.

אני הכי מבינה. עד שאבחנו לי את הפיברומיאלגיה גם אני כבר חשבתי שזה הכל פסיכוסומטי, ושאני עושה את זה לעצמי וזה, ואני עדיין לפעמים מאמינה בזה. תסתכל רגע, פה בצדדים, זה בסדר ככה?

נראה לי קצת יותר קצר.

תחשוב, אני הייתי הרי בשנה שניה של לימודי רפואה בטכניון, אני, שהכי לא ראיתי בעיניים, פתאום כלום, נגמר הסוס. תחשוב שעכשיו במקום להיות מנתחת, אני מספרת פה אנשים בבית, ואפילו את זה אני לא תמיד מסוגלת.

כן, אבל לך יש את האבחנה הזאת. אצלי זה לא יודע, תמיד עם הראש באותו קיר. תחשבי שכבר שלוש פעמים הפסקתי את הלימודים, אני עוד שניה בן שלושים ואני לא מצליח לסיים פאקינג תואר.

גם אני בלי תואר. מלא אנשים בלי תואר.

בסדר, ברור. אבל את מסכימה איתי שמעצם זה שאני נתקע באותו הקיר, זה כי התואר הזה מסמל משהו? לא עכשיו בקטע של אמא יהודיה שרוצה שהבן שלה יהיה עורך דין. מבחינת הפסיכולוגיה של העניין, את מסכימה איתי?

אבל זה ברור שזה הכי מהמקום של האמא היהודיה, כאילו ברור לי שלאמא שלך לא אכפת, ושזה לא מגיע ממנה. אבל זה כן עדיין עניין של הבנייה חברתית, ואצלך זה פשוט ממש עניין. אז, כן.

קראתי פעם על 'נוירוני מראה', שהם מופעלים לא רק כשאת עושה פעולה כלשהי, נגיד נושכת את השפה, אלא גם כשמישהו אחר עושה אותה.

אני יודעת מה זה נוירוני מראה.

אני יודע שאת יודעת. בכל מקרה, היה כתוב על הקשר של הנוירונים האלה ללמידה ולפיתוח אמפתיה, וכל מיני. את בעצם לומדת בעזרתם את הדקויות של ההבעות של אחרים, ולומדת מתי להשתמש בהן בעצמך.

כן...

תחשבי שנייה איזה יפה זה, 'נוירון מראה'. את קולטת שזאת בעצם מטאפורה שהיא בעצמה מראה למראה? כמו איזה פריסקופ כזה.

כן...

כן. בכל מקרה, אז איפה שקראתי את זה היה כתוב שאצל אוטיסטים יש ליקויים בפעילות של המערכת הזאת.

א.ו.קיי. שנייה רגע.

היי אימוש.

כן.

האמת שאני גוועת,

לא, איכס, מה אני צריכה עכשיו התקף חרדה?

אני לא יושבת שם.

ממש לא. אולי בטבעונית ההיא?

לא, שם התחלפו הבעלים, זה כבר לא השף ההוא,

זה עכשיו הכי סתם.

טוב, לא יודעת.

אני לא יו-ד-עת.

בקיזור, שאדווית תבחר,

יאללה, יש אצלי מישהו.

גם אני.

טוב, שניה,

אני חייבת סיגריה.

עכשיו עישנת.

מה אני אעשה.

איפה היינו?

וואו, אה...

דיברת על הלימודים, שאתה חושב שאתה זה...

אה, כן. אז חשבתי על הנוירוני מראה האלה, שכאילו, תחשבי שנגיד כל הספקטרום של ההבעות שלך והרגשות שלך מדייק את עצמו מול הסביבה הקרובה שלך, ובילדות במיוחד. ואצלי נגיד, עם אח שלי...

אבל אח שלך לא מאובחן או משהו, נכון?

בעיקרון לא, אבל הוא אספרגר, אין לי ספק בזה.

על אדן החלון הופיע דרור. לתנועות שלו לא היה שום צליל, לקפיצות הזערוריות. הוא הועתק מעולם אחר, אילם. רק כשנכנס אל מאפרת האלומיניום שעמדה ליד הקטוס היבש, רגליו החלו להשמיע רחשים במציאות. צלילים עכורים.

תראה אותה, היא רוצה לקחת לי את הסיגריה.

מה?

שיט! למה זאת? יו!

שיט. טוב, טוב. אנחנו נסדר לך את זה.

יו, מה עשית? תראי לי

זה הציפור!

היא הציבה לו מראת יד אך נובו מאחורי הראש והוא הסתכל בה משתקפת במראה שלפניו. שתי המראות היו מרוחות בסימני אצבעות, והוא לא ממש הצליח לראות. הוא רק יכול היה לזהות שצורת הראש שלו מוזרה לו, שהצוואר שלו גמלוני.

לא רואים טוב.

שניה אני אצלם לך בטלפון.
הנה.

יו, אני לא מאמין. מה עשית לי?

טוב, בוא נחשוב. אולי נגלח?

מה נגלח? הכל?

לא יודעת. טוב. תזרום איתי. אני אאלתר משהו.

את חייבת לי.

רגע, נו, אז מה עם אח שלך?

רגע, אבל אל תעשי אותי פרנקנשטיין!

פרנקנשטיין זה הרופא...
אל תדאג, תמשיך. אני יודעת מה לעשות.

אבל לא קרחת.

לא, אל תדאג. תוריד את הראש קצת.

פשוט, נראה לי שהעניין איתו כל הזמן... מכפיל את עצמו. אני כל הזמן מגלה כמה הוא יותר ויותר היה או עדיין דומיננטי בחיים שלי, ומצד שני, יצאתי מהבית לפני עשר שנים כמעט, ונוצר איזה פער כזה, כאילו מצד אחד מה הוא רלוונטי ומצד שני, כל הדפוסים שלי... את מבינה?

נראה לי שאתה פשוט רק עכשיו מתחיל להרשות לעצמך באמת להבין, כלומר לתת לו את המקום שממילא הוא לקח, שעד עכשיו זאת הייתה מעין עובדה מוגמרת, ועכשיו אתה מסתכל על זה מהצד, באיזשהו אופן. אבל זאת באמת שאלה מה הרלוונטיות של זה לחיים שלך עכשיו. אני נגיד היחסים שלי עם אחותי היו ממש לא טובים כשהיינו קטנות. לא ריבים או משהו, היא פשוט לא ספרה אותי, חשבה שאני מעתיקה אותה. היום זה סיפור אחר לגמרי.

כן, אבל אני מתכוון שכל האופי שלי נגזר משלו באיזשהו מקום. או לא בהכרח משלו, אבל באיזשהו מקום האופי שלי למד להיות אופי טפילי. הוא כאילו ניזון משל אחרים, ואני בעצם לא מצליח למצוא את האני האמיתי כי הוא פשוט לא בתוכי. יש בזה הגיון במה שאני אומר?

אני לא בטוחה שאני מבינה.

מה לא הבנת?

למה אתה מתכוון שהאופי שלך נגזר משלו?

נגיד, קראת את הספר הזה על ה... הסיפור המוזר של הכלב?

בטח, בחטיבה. איך שנאתי את זה.

אז נגיד אצלנו בבית-ספר, איזה עשרים אנשים באו אליי ואמרו לי שהם דמיינו אותי כשהם קראו אותו.

מה? אני הכי לא רואה את זה.

אם היית מכירה אותי אז, אז היית רואה.

או.קיי. אבל זה כאילו, הפוך, לא?
האופי שלך בעצם ממש מובחן
אם אתה מי שהם דמיינו כשקראו את הספר, לא?
זה הפוך ממה שאתה אומר.

לא, זה בדיוק זה. זה נראה כאילו הפוך, אבל בעצם מה הם ראו? לא אותי, אלא את
אח שלי דרכי. הרי אני רחוק מלהיות על הספקטרום, אבל זה היה המודל שלי באיזשהו
מקום, מבחינת מגננות, מבחינת התכנסות, ועם זה שהייתי טוב במתמטיקה, אז הם פשוט
עשו אחד ועוד אחד, אבל זה לא אני.

לא יודעת, אני מבינה מה שאתה אומר, רגע.
תסתכל שניה.

מה זה?

זה מדליק, לא?
זה נראה לי קו חדש כזה.

מה את גזורה?

אויש נו, זה יפה.

יש לזה שיק של פאנק. וזה גם ככה גדל תוך שבועיים.

מה. מה אתה אומר?

למה אתה לא מדבר?

לא יודע.

לא, תקשיב מאמי, אני לא מוכנה שתתבאס עליי.

בוא נעצור, נשתה קפה, ונחשוב ביחד מה עושים. טוב?

אל תדאג, אתה תצא מרוצה.

שמש קרה הקרינה מקבילית אור ענקית על שורת ארונות הפורמייקה במטבח. בלי צל של ספק המטבח היה החלל המכוער ביותר בבית, ועם זאת, בהיעדר מילה חלופית, גם האותנטי ביותר. הסלון, שהיה גדול יחסית, התכסה בחציו בשטיח פרסי תכלכל, וחציו השני חשף מרצפות מרוקאיות. הרהיט הגבוה ביותר שם היה הכסא שעליו היא סיפרה את באי ביתה – כסא של רופאי שיניים שבעל הדירה, דה-שליט, ביקש ממנה להשאיר. לא היו בסלון ספות, אלא מרבץ שהקיף את השולחן השחור הסטלני, שולחן עשוי רפסודה מחוברת לפלטת עץ. הקו הכללי של הסלון היה נקי - פרט לשולחן ולכסא, הרהיטים הוצמדו אל הקירות ונוצר חלל ריק די גדול, כמו רחבת ריקודים ביתית. כדי להחיות את החלל היא הציבה שבעה עציצים - שלושה זנים של אוזן הפיל, סחלב שלא פרח, ספטיפיליום, לשון החותנת ומרנטה, שיצרו מחיצה חיה בין אזור האירוח למספרה.

במטבח עמדה צינה לחה ועבשה. קירותיו היו זרועי בועיות רטיבות, ודפנות הכיור היו ירקרקות-שחרחרות מרב זוהמה. מעולם לא העבירו סמרטוט על הטוסטר-אובן או על ידיות המקרר או על האריחים המכוערים שבטח היו קורנים בצבעים אלמלא התגבש

עליהם אבק כפייתי. היא רק השוכרת, אולי היא בעצמה לא מרגישה במטבח הזה בבית.
הכל נראה לו רקוב, בעלי הדירות והדיירים המתחלפים. צבע על רטיבות על צבע על
רטיבות, והתורשה הזאת, הטפילית. רק לאטיסטים, רק בהם עוד יש משהו הגון ומקורי,
וגם זה רק במקרה.

סליחה שאני ככה.

שטויות, זה הכי מובן.
איך אתה שותה?

לא, אני רק תה.

אין לי.

טוב, אז כפית אחת שטוחה, וסוכר כפית בהריון. שני־שליש שלישי.

תראה, שיער זה יכול להיות מאוד טראומתי.
מאז שאני עוסקת בזה אני ממש שמחה לב, אין לך מושג איזה עולם זה.
אבל מה שמאוד חשוב להבין לגביו, זה שגדלים אליו. אתה מבין?

מה זאת אומרת?

אתה ממש יכול לקבל איזו פרלקסה כזאת.

מה זה?

אני מתכוונת... זה נושא מרתק. יש איזו אקוויוולנטיות כזאת בין
המרגש לבין השיער. זה מין מעגל כזה, אני שמחה לב לזה, שיער, מצב־
רוח, תזונה. שיער, מצב־רוח, תזונה.

כן.

אז אין בכלל מה לזלזל בזה,
תספורת לא טובה, זה ברור שזה משפיע.
אמרת שני-שליש מים?

כן.

אני חושבת שכל הטראומות סביב זה הן
כאילו בכלל לא בשיח, ובמיוחד לא בשיח הגברי שמלכתחילה הדיבור על
טראומות הוא יותר חסום בו. בגלל זה גם יש בעולם פער כזה גדול בין מחיר
תספורת נשים למחיר תספורת גברים. נשים יותר מודות שהן פגיעות, יותר
מודעות לזה, ובגלל זה מוכנות לשלם יותר. וזה גם יותר מילולי ומומשג
מבחינתן. הרבה פעמים בנות שואלות את הגבר שלהן: "למה לא אמרת לי
שהשיער שלי נראה ככה", והם אפילו לא שמים לב לזה. אני שמה לב לזה
לגמרי. ואני ממש לא חושבת שזה שטויות,
זאת עוד שפה לקריאת המציאות.

כן. אבל אני לא יודע, זה גם זה וגם כל התקופה הזאת...

ה...פימה הזאת, את רואה? מה זה?

והכל. הלימודים, וזה שאני עובד בעבודה של משתחרר טרי ומרוויח חרא.
אני מרגיש כמו בדיחה, ואני לא מוצא את עצמי.

ועכשיו גם ה...
מה?

לא משנה.

לא, תוציא.

תדע לך שכל הכבוד לך שככה אתה משתף.

זה מה שאני אוהבת בכם,

רגע,

שניה, אני פותחת את הדלת.

רגע.

יונה עמדה בחלון. היא שיחקה בצלליתה שנמרחה על מקבילית האור, הטמינה ראש בכנף, הוציאה וניערה.

היי בובית

אימוש, מה את עושה כאן?

גם ככה הייתי פה בסביבה ואחותך לא עונה,

אמרתי נקפוץ ונלך מאצלך.

מה, לא בסדר שבאתי?

לא, בסדר, בסדר.

תגידי, מה זה הריח הזה בכניסה לבניין?

איך את חיה בעיר הזאת, תהרגי אותי.

נו, למה את לא מכניסה אותי?

סתם. יש אצלי מישהו.

מישהו מישהו או לקוח?

נו, בסדר, מי זה, ראש השב"כ? יאללה, תני להיכנס,

הרגליים שלי גמורות.

תגידי, יש משהו קר לשתות?

נורת ניאון בתקרת המטבח נדלקה והשמיעה רחש עצבני, והיונה ברחה. לא ברור אם

בגלל האור הפתאומי, או האורחת שנכנסה פנימה.

מה זה, למה אתם יושבים בחושך.

אהלן, נעים מאוד, אני האמא של הקסם הזה.

היי.

מה זה, מי חתך אותך ככה?

די, אמא.

טוב שבאת אל יסמינוש, היא כבר תתקן לך את זה.

נו, אמא.

אל תשים אליה לב.

מה, זאת את?

טוב אני באמת לא מבינה מה הולך היום כבר, אה?

אמא.

מה, תסביר לי. איך קוראים לך?

אתגר.

אדגר. אתה יכול לומר לי מה יפה בזה?

אהה...

די נו, יצא לי בטעות.

אה, חמוד, זה לא מה שרצית? ואני כאילו... יואו, איזה סתומה אני
לפעמים! טוב כי אני כבר לא יודעת. אי אפשר לדעת כבר.
נו, אז תתקני לו, יסמיני, מה הבעיה? אתה רוצה שאני אתקן לך?

אמא, את מוכנה לא?

שטויות, אני תיקי־תקי מתקנת את זה. לך תשב ב... זה.
בואי, תראי איך אני מתקנת לו... אני רק אשתה את המים שלי.

הוא חיפש את הפנים של יסמין, שתחלץ אותו משדה הכבידה של אמא שלה, אבל היא
הסיטה ממנו את המבט.

מה את חושבת, אבא שלך לא עשה שטויות כאלה בצבא?
גילח את עצמו. ומי את חושבת שתיקנה לו?
איך אתה רוצה, אדגר?

לא יודע.

היא לא השאירה לך הרבה אופציות, אה? לא, יסמיני, את משהו.

טוב.

אמרתי שאת משהו. מה שעשית.

סליחה, אה...

נאווה.

נאווה. את תצליחי לסדר את המאחזורה?

אל תדאג. אז מה, אדגר, מאיפה אתה מכיר את הבת שלי?

סתם כזה, חברים של חברים. אותו המעגל כזה.

ומה, יש ביניכם עניין?

אמא!

אז נאווה, את גם ספרית? זה משפחתי?

איפה, אני מנהלת קשרי לקוחות בבנק. אויש.

מה 'אויש'?

לא הרגשת? זה כלום. נפתח לך פצע קטן בקרקפת.

מה? איזה פצע?

לא, אל תיגע!

יסמינוש, את יכולה להביא לי צמר גפן רטוב?

תקחי מהאמבטיה.

מה? לא שמעתי.

אמרתי שתקחי מהאמבטיה.

נו... מה הבעיה שלך להביא? אתה רואה מה זה ילדים?

סליחה?

שאלתי מה הבעיה שלך להביא?
אני לא רוצה לחטט לך בכל המגירות.

ממש! את לא רוצה לחטט.

מה זה? מה זאת ההתנהגות הזאת? שאני עוזרת לך?

לא.

כמו תינוקת מסריחה.

תשתקי!

סליחה? אני באה אלייך ואת הולכת לחדר?
באמת את תינוקת! זה חבר שלך!

יש דפיקות...

את תמיד הורסת לי הכל!

דופקים בדלת.

סליחה? שאני אגיד לאבא שלך שאין יותר להעביר לך כל חודש?
מה את חושבת שאני לא יודעת? הכל אני יודעת. כפוית טובה.

זה הכסף של אבא, זה לא הכסף שלך.

רגעעע.

חיה פה כמו מסריחה. הכסף שלו ושלי זה אותו הכסף.
אתה קולט את החוצפנית הזאת?

תשתקי כבר! אני לא צריכה
את הכסף המסריח שלך.
אני פותחת!

היי יסמין, מה שלומך?

*צחנה פלשה לדירה עם משק הדלת הנפתחת. על הגל העלום של ניחוח ביצה סרוחה
טיפס לתוך הנחיר שלה האפטר שייב החריף של דה-שליט. היא הייתה חייבת לעצור
את הנשימה, אבל היה לה כל-כך לא נעים, שלא יחשוב שזה באשמתו. יש משהו עצוב
במאמצים של אנשים שחושיהם התרופפו, בניסיון לכפר על ה...*

בסדר, אהוד, איך אתה?

מי זה?

אני יודע שלא תיאמתי, אבל פשוט יש
הצפה בדירה למטה, אני יכול אולי להיכנס?

בטח. אתה רוצה משהו לשתות?

אהלן. אני אמא שלה. גם אתה לקוח?

לקוח?

אמא, זה אהוד, הבעלים של הדירה.
את מוכנה ללכת למטבח?

מה זאת אומרת לקוח?

היא מספרת פה.

אה... נראה לי שאני אזוז.

זה 150 שקל.

סליחה?!

זה התספורת...

את רצינית? אבל אני מדמם...

אתה רואה, אהוד - זה הדור של היום.

זה לא מה שאני ואתה מפעם.

יסמין, את מוכנה להסביר לי

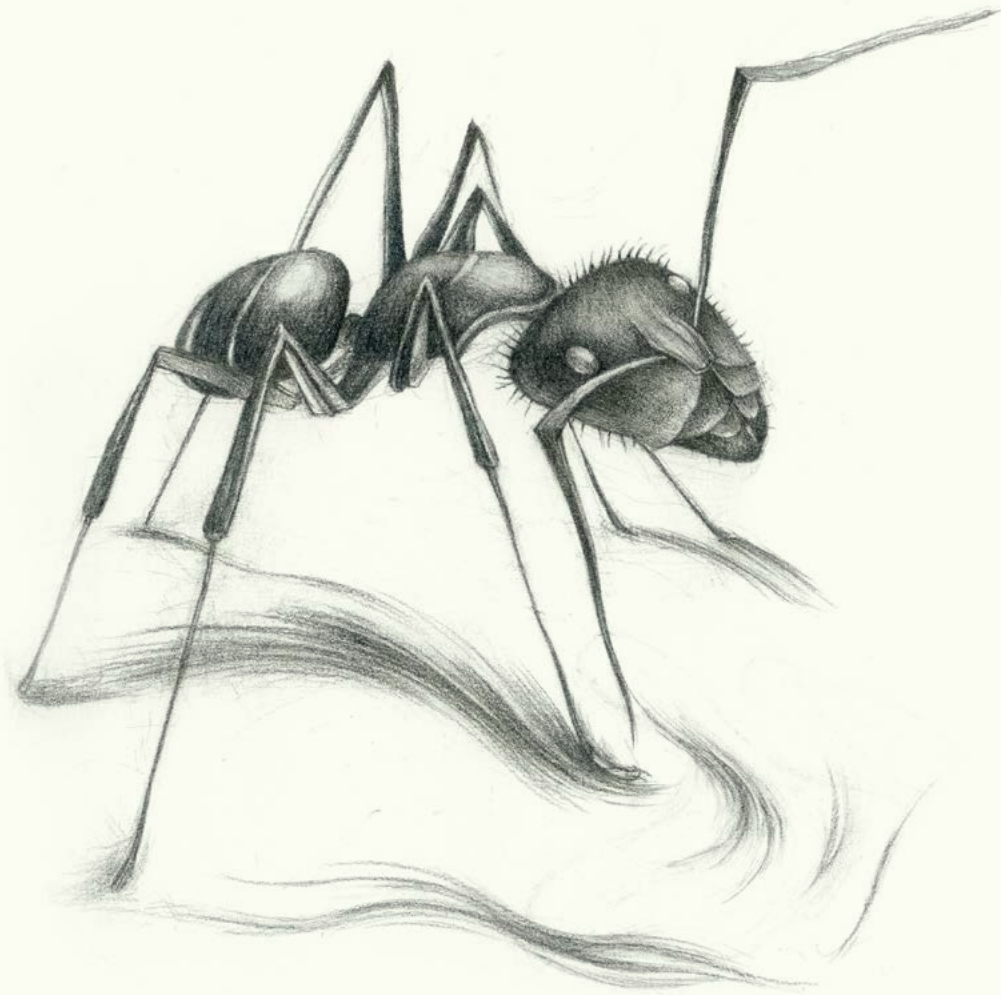
מה מתרחש פה?

מה זה כל השיער הזה?

כן, אני...

בואי לויטרינה, תסתכלי מה עשית!

נו, יסמין, תעזרי לו עם התריסים.

הסלון כולו הוא.

הם נעמדו זה לצד זה אל המעקה, אל השמיים התכולים הצוננים, אל צמרת העץ הדלה.
חיים, אהוד קרא, חיים.

חיים, שכרע בגינס ליד בור הביוב הפתוח בגינה, שמע רק בפעם השמינית.

תראה להם מה הוצאת מהביוב.

הם הסתכלו על חיים, שהכניס את מלוא זרועו לבריכת השפכים והוציא ממנה גוש שיער,
מטיח אותו על תל השיער והמגבונים שהוציא עוד קודם.

חיים התנתק מהמבטים שלהם בשקט, שקוע ברחש הזרימה של מי הביוב, וחזר לגשש
בידו בקרקעית הבור. הוא איזן את ראשו מעל הפתח והישיר מבט - כלבה פירנאית
מקסימה התנשפה שם, שועטת בשמחה לעבר גוש הפסולת הלח שנערם לידו.

סְפִירָיִם גיליון יולי 2020
סלון הכתיבה של ענת עינהר 0502321425
Anat Einhar בפייסבוק